

פרוטוקול מס' 12/ג

מישיבת ועדת-הכנסת ביום שלישי,
כ"ג בטבת תשי"ד - 29.12.1953
בשעה 8.30

ברכתי: י. קליינבוך - סגן יו"ר הכנסת.

חברי-הוועדה:

- ד. בד-רב-האי - היו"ר
- ע. איכילוב
- ב. אזוביה
- מ. ארט
- א. ברמן
- ש. בבה
- סאלח חסן ח'ניפט
- א. חביבי
- ע. מימון
- מ. נורוק
- א. רוזאל-נאור
- א. סטופ
- ד. פלדמן
- י. שפירא

סוזמנים:

- י. גיל - בזכר הכנסת
- מ. דוזסי - מזכיר הכנסת
- א. צידון - סגן מזכיר הכנסת.

- סיף אדין אלעזעבי
- י. אורי
- ש. גרירי
- י. הררי
- ק. כהנא
- ש. לורנץ
- י. ניצני
- י. רפאל
- ד. צברי

חסרו:

סדר-היום: א. חוק מס רכוש עירוני (הוראות שונות)
(מס. 4) תשי"ד - 1953 - העברה לוועדה
מתאימה

2 עמ'

ב. הצעתה של חברת-הכנסת א. רוזאל-נאור
לדון בנוהל וזוהג של ועדת-המשנה
לפניות הציבור

3 - 8 "

ג. תקציב הכנסת לשנת 1954/55

9 "

א. חוק מט רכוש עירוני (הוראת שונות) (מס' 4) תשי"ד - 1953 - העברה
לוועדת-הכנסת:

היו"ר ד. בר-רב-הא"י: עלינו להחליט לאיזו ועדה להעביר חוק זה. במליאה העשמונה שתי הצעות: האחת - להעביר לוועדת-הפנים, והשנייה - לוועדת-הכספים.

ע. איכילוב: הצעתי היא, להעביר את החוק לוועדת-הפנים. החוק מטפל רק בבעיות אדמיניסטרטיביות, ולא בבעיות כספיות, ועל-כן יש לדון בו בוועדת-הפנים.

ג. אזניה: אני סבור כי כל הבעיות הקשורות בכספים צריכות להיות נידונות בוועדת הכספים.

ד. שפירא: עניני כספים אינם נוגעים רק לגובה הכספים, אלא גם באופן האדמיניסטרציה שלהם. ובענין זה עלינו להיות נוקשים. והחליט שכל הענינים הנוגעים לכספים צריכים להיות נידונים בוועדת-הכספים.

היו"ר ד. בר-רב-הא"י: קיבלתי מכתב מחבר-הכנסת הררי, אשר אינו יכול להשתתף בישיבה היום, והוא מביע דעה שחוק זה צריך להיות נידון בוועדת-הפנים.

ה צ ב ע ה

ברוב של 5 קולות נגד 2 קולות
נתקבלה ההצעה להעביר לוועדת
הכספים.

ה ד ח ל ט

להעביר את חוק מט רכוש עירוני
(הוראות שונות) (מס' 4) תשי"ד - 1953
לוועדת-הכספים.

**ב. הצעות של ועדת-הכנסת א. רזיאל-נאור לדרך בנחה ונחה של ועדת
המלכה לפניית הציבור:**

א. רזיאל-נאור:

הוועדה לפניית הציבור היא ועדת-משנה של ועדת-הכנסת. ראשות הוועדה נתונה בידי הרב נורוק, ומשתתפים בה חברי-הכנסת אורי, אזניה, ארם ואני.

באחד הימים קבלנו ידיעה שמסלחת של תושבי נצרת מגישה את פנייתה לוועדה זו, להתקבל בכנסת בקשר עם עניינים שהיו בנצרת. היה דיון ושיקול ממושך אם לקבל את המסלחת או לא לקבל אותה, מאחר שהעניין צריך היה להיות מובא לכנסת בין כה במסגרת הצעות לסדר-היום, וגם נתייחס לסקום די מכובד. ההצעה הוגשה על-ידי 3 טיעות. לאחר ששמענו מפי סגן-מזכיר הכנסת, א. צידון, כי דעתו של יו"ר הכנסת היא, שצריך לקבל אותם - אף-על-פי שהעניין עומד להתברר ביום הרביעי - הם הופיעו (מ. רוזטי): הנשיאות קיבלה את דעתה של הוועדה שאין צורך לקבלם - אבל הם הופיעו). אני מסכימה גם לזה שהנשיאות מצידה היתה מוכנה לקבל את דעתה של הוועדה - אבל הם הופיעו.

בדרך-כלל מקובל לקבל מסלחת מאומצת, 2-3-4 אנשים. שם היו 8. גם זה עוד לא נורא. אפשר להגיד שמטעמי נימוסין מטויימים לא לכל ציבור יהיה ברור מדוע בחרו 3 מתוך 8 - ונתנו לכל ה-8 להכנס.

כאשר נכנסתי לחזר - אני באתי באיחור של כמה רגעים, מפני שהייתי בישיבה של ועדה אחרת - ראיתי לתמהוני ש-7 מחברי המסלחת היו תושבי נצרת והשמיני היה ר' בנימין, ומצאתי תוך-כדי לציבור. ואני מבקשת להבין את כל העניין הזה...

כאשר הוועדה דנה אם לקבל מסלחת של תושבי נצרת שיש להם מה לאמר על מה שקרה בעירם - זה מובן: הם רוצים להביע את התמרמרותם, על מה שנוגע להם כתושבי העיר והמדינה הזאת. אבל איבני יכולה להבין מה ענינו של האדון הזה, ששמו ר' בנימין. אני יכולה להבין את זה מצדו הפוליטי. ישנה חבורה בארץ ששמה "ברית-שלום", הקיימת עשרות בשנים ועד כה לא היתה לה השפעה כזאת בציבור שתהיה לה נציגות בכנסת. עובדה היא שאין לה נציגות בכנסת. מי נתן דעות למישהו לתת אפשרות של נציגות לאותה התופעה ששמה "ברית שלום" דוקא בין כתלי הכנסת ודוקא כבעיה כל-כך עדינה ורגישה שמטעירה את דעת-הקהל ומעוררת בירורים וויכוחים, ושאינם עשויים להביא תועלת לא לעצם העניין, לא לתושבי העיר ולא למדינה.

אני מצאתי אותו תוך-כדי לציבור וזאת היתה תמצית של דברי-השמעה על מדינת-ישראל, על צבא ההגנה לישראל, על הרמטכ"ל של צ"ה - על הכל.

אם הם מתקשים בשפה העברית יש מתורגמן ושמי של הכנסת, עורך-דין היה להם משלהם. בתור מה הוא הופיע? האם לא בתור עורך "נר" בעל-פה?

הוועדה לא ידעה שיבוא האיש, האדון הזה. כאשר מדובר שתבוא מסלחת של תושבי נצרת - המסלחת צריכה להיות של תושבי נצרת. לא אכפת לי אם זה תושב של כפר על-ידי נצרת. - האם האיש הזה העתיק את מושבו לנצרת? ואכפת לי אם מופיע מין יהודי שכזה בתוך כתלי הכנסת ונואם נאום השמעה על מדינת-ישראל ועל צבאה.

אני כתבתי מייד פתק ליו"ר הוועדה ושאלתי אותו מדוע הוא הופיע כאן ומדוע הוא מדבר כאן. היו"ר אמר שהוא ידיר שלהם. (היו"ר ד. בר-רב-האי: האם הרמב המסלחת אושר על-ידי הוועדה?). בפירוש לא. היא לא דנה בזה. אמנם, צידון אמר לי אחר-כך שהוא כתב בהזמנה השנייה של קביעת השלם של הישיבה, בשולי ההזמנה: שמעתי שגם ר' בנימין מתכוון לבוא. כאשר אני מקבלת הזמנה לוועדה, אני שמה לב לשם הוועדה, לשעה ולמקום. לא ראיתי מה שכתוב בשולי ההזמנה.

אנחנו קיבלנו את המשלחת לפי הוראת יו"ר הכנסת.

מ. בורוק:

אשר להרכבה של המשלחת: ה' בנימין היה נציג של הארגון לזכויות האדם, והמשלחת היתה מורכב מנציגי ארגונים שונים. כך נאמר גם בבקשה שלהם אשר הופנתה אלינו. משום-כך היתה גם לו הזכות להשתתף. היה בודיע לבזוף בר' בנימין בסוף הישיבה, על דבריו, אך פתאום צלצל הפעטון שהודיע על ישיבת המליאה, ואנו היינו נאלצים להפסיק את ישיבתנו ולהכנס לשיבת המליאה, שבה הועלתה השאלה של נצרת.

היה ברור למטרע שזוהי משלחת של ארגונים ולא קבעתם את ההרכב האישי שלהם?

היו"ר ד. בר-רב-האי:

לא היה ברור.

מ. ארם:

גישתה של חברת-הכנסת רזיאל-נאור בענין זה אינה נכונה. אינני רואה כל צורך להגיב על

א. ברמן:

הענין הזה.

אני רואה בוועדת-משנה זו לפניות הציבור ועדה חשובה מאד, כי חובתנו לקבל משלחות ולהמציא בקשר סתמיד עם הציבור, לא רק בזמן הבחירות. עלינו לקבל משלחות גדולות, ואינני רואה כל אסון בדבר, אם במשלחת זו השתתפו 5 אנשים ולא 3 או 4.

אשר להרכב המשלחת. אני שמעתי שזו לא היתה משלחת של תושבי נצרת, אלא משלחת בנוגע למאורעות שאירעו בנצרת. אם כך - מדוע אין ר' בנימין רשאי להשתתף במשלחת כזו, שדנה בעניני נצרת? הוא ידיר של האוכלוסיה הערבית בארץ זה שנים. גם יהודי רשאי להביע דעה בענין זה. ואני טוען שהדבר הזה הוא טוב למען היחסים שבין היהודים והערבים בארץ. לדעתי טימן טוב אצא יש בדבר הזה, ואין כל מקום לדון בשאלה שנתעוררה כאן.

הדבר היה רע מאד. הרע היה בזה שהוועדה לא ידעה בדיוק מה היא מקבלת, איך היא מקבלת - וזו אשמתנו-אנו, כולנו. אינני רוצה להוציא איש מן הכלל.

ב. אזוביה:

ואני בא למסקנה פשוטה מאד: ועדת-הכנסת צריכה לסכם שבענין קבלת משלחות, הוועדה לפניות הציבור צריכה להקפיד יותר במתן הקביעה, את מי ומטעם מי היא מקבלת.

הרע כאן היה בזה שהיו"ר לא יכול היה מבחינת הטקט ומבחינת הזמן לעשות שום דבר לאחר קבלתם. ומפני זה, שום תגובה פרלמנטארית באמצע הדברים של ר' בנימין, לא היתה יכולה לבוא, מבלי לעורר סכך. אבל, אצדקה היא, שדבריו היו אינמיים; דיבור בלתי-אחראי נגד מוסדות עליונים שאינם מיוצגים בוועדה ועל-ידי הוועדה. (א. ברמן: שטעתי שהוא דיבר על עובדות). על שום עובדות. זו היתה בושה וחריפה.

שיחתנו היום אינה יכולה לשנות משהו, אלא לגבי העתיד. אנו משיחים את לבנו על הסתככות שהיתה. המסקנה מכך היא פשוטה: אסור לוועדה לפניות הציבור להיות מופתעת. אילו לא היתה מופתעת לא היה קורה מה שקרה. בכל הכעיות העוסקות בפני הוועדה - בעיות שוטפות - נוצר נוהל שאינו טוב לדברים יותר מסובכים. זהו נוהל של שיחות וכנראה שבדברים שיש להם רגישות פוליטית צריך להיות שיקול יותר מדוייק וצריך לדעת בדיוק מה עומד בפנינו ואת מי מקבלים.

הצעתה של חב. הכנ. רוזנאל-נאור
לדון בענין בנהג ובוהל בוועדת
המסנה לפניית הציבור

ט. ארס:

אני יכול להבין לרגשותיה של חברת-הכנסת
רוזנאל-נאור. אני יכול גם להבין מדי-שיח.
ובכל-זאת אני חושב שלא היינו צריכים לבזוז את הזמן על ענין זה.

ישנו ארגון בארץ - ואין זה חשוב אם הוא
מוצא-חן בעיני או לא (בעיני הוא אינו מוצא-חן), ור"ב בנימין הוא חבר
הארגון הזה. הוא לא בא במקרה. הוא בא כחבר הארגון. אני יכול להתווכח
אתו אם זה בחוץ או לא, אבל בינתיים עוד לא נקבע שארגון צריך להיות על
טהרת יהודים או ערבים. לכן, מה השאלה: מדוע יהודי בא? הוא חבר הארגון
הזה - אם טוב הוא או רע. הופעתו היתה בסדר גמור - הם יכלו לקרוא לו
אחמד או ר"ב בנימין. הוא דיבר על עובדה אחת. הוא לא מנה עובדות. הוא
דיבר על קיפוח המיעוט הערבי. הוא לא דיבר יותר גרוע מ"על זיקה לארץ
אהובה" בטעריב". הוא דיבר על קיפוח ערבים. נכון, אני לא הייתי מדבר
כך באזני חברים ערבים, מטעם אחר לגמרי.

טוענים שהיתה כאן הפתעה. ואני שואל את
חברת-הכנסת רוזנאל-נאור: מה היא הפרוגטיבה של שר החוץ להיות מופתע מההחלטה
שר החוץ? אם הוא יכול להיות מופתע - גם הוועדה יכולה להיות מופתעת.

חבר-הכנסת אזניה טען שהוועדה לא ידעה את
מי היא מקבלת. אנחנו ידענו. היו שתי פניות: סניצרת לחוד וסן הארגון
לחוד, וצרפנו אותן יחד. שום דבר בודא לא קרה כאן, ואני מציע לעבור
לסדר-היום.

ע. איכילוב:

קודם-כל אין להאשים את היושב-ראש. חבר
ועדת-הכנסת העלה את השאלה ודרש דיון.

אם מדובר כאן על-כך שהפניות לוועדת-המסנה
לפניות הציבור צריכות לבוא רק מצד אלה שהדבר נוגע אליהם במישרין - הרי
זה דבר מצומצם מאד. יכול להיות סקרה שמסלחת פונה לוועדה בענינים שאינם
נוגעים לה באופן ישיר, אלא שהיא רוצה להפנות את תשומת-לבה של הוועדה אליהם.
מבחינה זו אין לעשות הכללות.

במקרה הנידון, צודקת חברת-הכנסת רוזנאל-נאור.
ולא מפני שר"ב בנימין הוא ידיד-הערבים "יותר מאחרים" (את הנוסחה הזו אני
מקבל), ולא מפני שר"ב בנימין אינו מדבר גרוע מאחרים. אלא משום שכאן היתה
פניה בענין המאורעות בנצרת והיתה צריכה לבוא מסלחת בקשר לענין זה. השתתפותו
של איש פוליטי באה כדי ליצור מראש אגירה מסוימת בקשר לענין זה.

משום-כך איננו יכולים לקבוע דבר בנוגע לעבר.
אך בענין העתיד, על הוועדה לפניות הציבור לקבוע ביחסי-ההירות את אופן קבלת
המסלחות והרכבן, כדי שלא תהיינה תקלות כאלו להבא. אני מציע לסכם את הדיון
בצורה זו.

ט. רוזני:

בעיה זו מעוררת את כל השאלה של התקבול של ועדה
זו. אינני רוצה להכנס לעצם הענין. ועדה זו
לפניות הציבור, הוקמה לפני שנתיים, כתשובה לבעיה שנתעוררה בכנסת בקשר עם
מסלחות בכלל. אנו החלטנו אז שלא ייתכן שהכנסת תעמוד בפני לחץ של הפגנות
ומסלחות ולשם-כך הוקמה ועדה לפניות הציבור, שמתפקידה לקבל מסלחות ולהחליט
אם היא יכולה לספול בבעיה בעצמה, או שעליה להעבירה לטיפולה בטוטר מתאים אחר.

29.12.1955

הצעתה לש.ח.מ. הכנסת רזיאל-באור
לדון בענין בניה וניהול בוועדה
המטנה לכניסת הציבור.

מה קרה כאן? קרה דבר אשר קורה לעתים
קרובות בזמן האחרון, ועלינו למצוא פתרון לבעיה זו. מישהו שולח בקשה
להתקבל על-ידי ועדת-המטנה לכניסת הציבור. אין הוא מבקש לקבוע לו
זמן לפגישה, אלא כוודיע שהוא בא ביום זה וזה בשעה זו וזו. לא תמיד
מגיעה הבקשה בזמן שאפשר לכנס את הוועדה, לא תמיד יכולים חברי-הוועדה
להתפנות משיטות אחרות כדי לקיים ישיבה של הוועדה הזו.

הפעם נתקבל מברק, ומניין שהענין היה
צריך להיות טועלה לסדר-היום ביום ד', שלחנו להם מברק והורענו להם,
כי אין מקבלים אותם מן הטעם שהזכרתי כאן. הם הודיעו שהם מתכוונים
לנוא ביום שלישי, והמברק שלנו כבר לא השיג אותם.

לא יתכן שמשלחות תבאנה כשהן רוצות לנוא.
ואין זה המקרה היחיד שכך קרה. האנשים, הציבור הרחב, אינו יודע כנראה
את תקנון הכנסת. לפי דעתי, על הוועדה להתכנס ולדון על תקנון, שלפיו
אין משלחות יכולה לנוא, אלא בזמן שייקבע לה על-ידי הוועדה. ויש להודיע
על כלל זה בציבור, כדי שהוא יודע עליו. המקרה הזה - **בצבני** קובע
כל עמדה לגביו - הוא תוצאה מחוסר תקנון קבוע וסדור בשאלות כאלו.

י. שפירא:
אני מצטרף לדבריו האחרונים של מזכיר הכנסת.
צריך שיהיה ברור לציבור שיש בארץ תקנון
וסדר, ויש לקיים את התקנון והסדר האלה.

אני חושב שאנו מייחסים יותר מדי חשיבות
למשלחות לכנסת. לדבר הזה אין שום ערך ממשי, מפני שאם הוועדה מקבלת
את דעת המשלחת - בניה שהאנשים באים להתלונן על הסדר מסוים - הרי הדברים
מקבעים על-ידי המשלה. הכנסת יכולה להביע אי-אסון או להביע משאלה מבלי
להביע אי-אסון. זאת לא דרך. הוועדה הזו, במידה מסוימת, משמשת כעין
כלי שהציבור דורש מאתנו. האנשים באים לכנסת ומבקשים שישמעו אותם, מתוך
ידיעה ברורה שאין לדבר הזה שום תוצאות. זאת היא אחת הדרכים של הפגנה,
כמו טאטר, כרוז, אינטרפלציה ומשלחת.

ואם כך הדבר - לא צריך לקבל את הדברים בצורה
כל-כך טרגית, כפי שמקבלים אותה.

אתם יודעים שאנשים כמו ר' בנימין, שהם יוצאי-
דופן במחשבה הציבורית שלנו, אינם יוצאי-דופן במחשבה הדמוקרטית בעולם.
ישנם אנשים המשתמשים בעמדתם החשובה בשטח אחד, כדי להשמיע דברים שהם יוצאי-
דופן בענין אחר. למשל, פיקסו, אילולא היה פיקסו, לא היה איש שם לב לדעותיו
הפוליטיות. ר' בנימין הוא סופר חשוב, סופר בעל זכויות גדולות בטפרות -
בגלל זה יש לו זכויות מסוימות. אילו היה סנדלר או בעל חנות מכולת לא היו
שמים לב לדבריו. כמובן, שאם היו ר' שמעון שהאיש משמיע דברי-בלע הוא מעיר
על-כך.

לא טוב עשתה הוועדה, שהיא רצתה לנהוג מסכון
בזמן וערכה מין בשאינו מינו. בגלל זה קרתה התקרית. אנשים באו למנות
את צרותיהם, ור' בנימין וקבוצה אחרת - פוליטית או לא פוליטית - באה לדבר
על דבר אחר. אלה הם שני דברים נפרדים. אך אין בזה אסון ששמעו את ר'
בנימין - כמובן שלא טוב שהוא השמיע דברי-בלע. אני מציע לעבור לסדר-היום,
כי איננו יכולים לקבל את הטוב בלי הרע. אם אנו רוצים לשמוע מסנו דברים
טובים - עלינו לשמוע גם את הרעים.

א. ברמן:

דומני שהצעתה של חברת-הכנסת רוזיאל-נאור
ודבריו של חבר-הכנסת איכילוב נובעים טאלי-הבנה
מסוימת. כך אני רואה את דבריהם לאחר הדיון. אני לא ידעתי שהיו שתי
משלחות: משלחת של נצרת ומשלחת של הארגון להגנה על הזכויות של המיעוט
הערבי בארץ. חבר-הכנסת ארם אמר שהוועדה מצאה לנכון לקבל את שתי המשלחות
יחד. ונכון עשתה. אם כך הוא הדבר, ואם ר' בנימין הוא אחד מן הפעילים
בארגון הזה - כמה העניין? ברור שהיתה לה הזכות להופיע בוועדה, והוא
רשאי להגיד מה שהוא רוצה להגנת הצבור שהוא מעוניין בו. אף-פעם לא טען
שהוא אישיות פוליטית, והוא סובר שהוא רשאי להגיד את מה שהוא חושב לנכון
בענין מצבו של המיעוט הערבי בארץ.

אשר לדבריו של מר דוזטי - אינני מבין מדוע
ראתה == הנשיאות צורך לדחות את המשלחת בטענה שהצעה לסדר-היום באותו ענין
תועלה בכנסת. אין כל קשר בין המשלחת לבין ההצעה לסדר-היום. להיפך,
אם יש הצעה כזו - רצוי לקבל את המשלחת ולקבל פרטים ממנה.

אשר לדבריו של חבר-הכנסת שפירא - לדעתי,
הגישה של ועדת-הכנסת צריכה להיות דמוקרטית ולא בירוקראטית או פורמאלית.
חשוב מאוד שנקבל משלחות בכנסת.

אני חומך בהצעתו של חבר-הכנסת ארם להסיר
את הענין מסדר-היום.

א. רוזיאל-נאור:

כחברת הוועדה - ואני בטוחה ומשוכנעת שכן
גם ידעו כל יתר חברי הוועדה - לא ידעתי
כלל מה טיבה של המשלחת שתבוא. אולי העניינים התפתחו אחר-כך. ומובן מאליו
שאם תבוא דרישה לקבל משלחת של סטודנטים ופתאום יבוא משהו שידבר על
הרופאים - יהיה ברור לכט שהוא לא צריך להתקבל באותו יום. אבל, מכיון
שזה ר' בנימין אין יודעים מה לעשות.

מה שנוגע לערכים ספרותיים - יש דעות שונות.
הוא לא הטופר היהודי היחיד שזיכה את הספרות היהודית ולא היה כאן כינוס
של אנשי-רוח או כנס ספרותי. כשנגיע לכינוסים ספרותיים - יעמוד בפנינו
ענין אחר. א

אין לי ספק שהוועדה לפניות צריכה
לקבל משלחות והכנסת אינה צריכה להיות תלושה מן המציאות. הרבה דברים
היו נחשבים אילו הכנסת היתה מקבל משלחות. אילו הכנסת היתה מקבלת משלחת
ב-7 לינואר - לא היה "8 בינואר". אז לא היה ליברליזם ואומץ הלב הזה.

אילו היו באים לוועדה ואומרים "ברית שלום"
תופיע - לא הייתי אומרת דבר. אין הוא יכול להופיע בשם בדוי. אילו לא
הופיע בשם בדוי - אין כל ספק שהוועדה לא היתה מצרפת שתי משלחות ביחד.
היו מקבלים את ערביי נצרת לחוד ואת ר' בנימין לחוד, והוא היה אז משמיע
את דברי-הבלע באזנינו-אנו זהיו"ר היה מעיר לו על-כך. ואילו כאן, בסופו
של דבר, אף אחד מתושבי נצרת לא דיבר. דיבר אחד, אשר אינו תושב נצרת,
אלא באופן כללי טייצג את הענין הזה. הם לא הספיקו להגיע לרשות הדיבור,
משפני שזה היה "בר" בעל-פה. ואם זה היה "בר" בעל-פה אני רוצה לקבל הזמנה
שהיה כתוב עליה "בר" בעל-פה, כשם שאני מקבלת הזמנות ל"דבר", או "הארץ"
או כל עתון אחר בעל-פה. אבל אינני רוצה להכנס לאיזה חדר שבו מדברים על
"נרות". אני מצטרפת להצעתו של חבר-הכנסת אזניה שהוועדה צריכה לדעת את
מי היא מקבלת ואז היא יכולה לקבוע את סדרי עבודתה. אינני חושבת שאפשר
להוריד את הענין מעל סדר-היום. אני חושבת שוועדת-הכנסת צריכה להביע את
צורה על המקרית, אשר לא הביאה כבוד לא לכנסת ולא למדינת-ישראל.

הצעתה של ח.מ.ג. הכב. רוזיאל-נאור
לדון בעניין נוהג ונהל בוועדת
המסנה לפניית הציבור.

א. חביבי:

אני מתפלא על-כך שטוענים שלא ידעו מי היא
המשלחת. ידוע היה שהארגון הזה שלח מברק
לנשיאות הכנסת, בשם הארגון להצנת הזכויות של המיעוט הערבי בארץ. אתם
שלחתם תשובה: אל תבואו בבקשה. הם באו לפני שקצבלו את תשובתכם.
ועדת-הכנסת ידעה שהמשלחת הזאת מייצגת את הארגון והיא באה לדבר על
בעיות של הגבלת התנועה ועל מה שקרה בצרת. באותו זמן באה משלחת
אחרת. אבל המשלחת שנתקבלה על-ידי הכנסת הייתה משלחת של הארגון.
וידוע שבארגון יש ערבים ויהודים - ר"ב בנימין ואחרים, ויש גם אנשים
שהם תושבי הצרת, אני חושד ומדגיש שזו הייתה משלחת של הארגון והשתתפו
בה גם תושבי הצרת בתור חברי הארגון. ר"ב בנימין השתתף בה משום שהוא
חבר הארגון הזה. אינני מבין מדוע מביאים דבר זה לדיון בוועדה.

הי"ר ד. בר-רב-האי:

על הדיון הזה להסתכם בשתי הצעות: האחת -
בענין קבלת משלחת זו, והשנייה - בענין סדרי
העבודה של הוועדה לפניית הציבור.

אשר למקרה הנדון - אינני שותף להדגשתה של
חברת-הכנסת רוזיאל-נאור, מפני שאם זה נכון - ואני מניח שיו"ר ועדת-המסנה
מסר את העבודה כפי שהיא - הרי היה ברור שמקבלים משלחת של איזה ארגון
- ולא חשוב כרגע איזה ארגון. ועדת-המסנה לא יכלה להכתיב להם מי יבוא
בשם הארגון ואיש מאתנו - וגם הוועדה - אינה אחראי למי שמייצג את הארגון.
יש להניח שאמנם נשמעו דברים בלתי-נעימים, והי"ר צריך להגיב על דברים
כאלה. אך אופן הגבתו תלוי בנסיבות ובמקרה. אין זה דבר כל-כך חשוב.
לי נראה שאין כמה להתאים את הוועדה.

אם הוועדה החליטה לקבל משלחת של איזה ארגון
שיש לו שמות שונים - היא יכולה כמובן לברר מי יבוא בשם הארגון, פשוט
לשם הפרוטוקול. אבל היא אינה יכולה לומר שאין היא רוצה שאדם מסוים
יבוא.

אני מציע שנכנס את החלק הראשון בברור זה,
ואין לנו פה כל עניין של הערכות לאישיות זאת או אחרת בציבוריות היהודית,
משקלה וערכה.

אני שולל את דעתו הכוללת של חבר-הכנסת גרמן
שעל הכנסת מושלת חובה לקבל משלחות. אין כל חובה כזאת. אני שולל גם
את גישתו שזוהי הקשר בין הכנסת לציבור. יש 120 חברי-כנסת שיש להם קשר
עם הציבור. על הוועדה לשקול בכל מקרה ומקרה את מי היא מקבלת ואת מי
אינה מקבלת.

מר רוזיאל צדק כדבריו. הכנסת אינה יכולה
לעמוד בפני עובדות מוגמרות: מופיעות משלחות. עליהן לבקש תחילה מן
הוועדה שתקבע להן זמן, ורק לאחר זאת הן יכולות להופיע בפניה.

ה ד ח ל ט

ועדת-המסנה לפניית הציבור תעבוד
על כל החומר שיבוא בקשר לסדרי-
עבודתה, ותברר מה יש להוסיף, לגרוע
או לתקן, לאור הנסיון שלה בעבודתה.

ג. תמחייב הכנסת לשנת 1954/55:

היו"ר ד. בר-רב-האי:

תקציב זה מהווה חלק מתקציב המדינה ואנו מעוניינים שהוא יוגש לכנסת בתחילת ינואר.

י. שפירא:

ישנם פה מספר טעמים הנוגעים למשכורתם של חברי-הכנסת. משכורת זו נקבעת לפי חוק המשכורת, ואין האוצר רשאי לשנות דבר. לדעתי, אין לכלול אותם בתקציב הכללי.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

התקציב הזה מוגש על-ידי היו"ר הכנסת. אין האוצר יכול לשנותו. הוא משתלב רק בתקציב הכללי של המדינה.

בענין אחד מחליטה הממשלה - זה הסוד. לפיו נקבע התקציב של כל שרדרי הממשלה, וגם של הכנסת. אני מציע לא להכנס עתה לוויכוח ולהטיל על ועדת-משנה לברר את פרטי התקציב.

ע. אייכלוב:

בישיבה קודמת אמר לנו היו"ר כי בדיון על סודרי הדיון בתקציב בכללם - אני מציע לדון בהם תחילה, ורק אחר-כך לדון בתקציב הכנסת.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

סודרי הדיון בתקציב אינם שייכים לתקציב הכנסת. כאשר כל סודרי הממשלה והכנסת יבישו את תקציביהם, יוגש לכנסת תקציב כולל של המדינה, ואנו מחליטים על סודרי הדיון בתקציב הכולל הזה.

ס. רוזנטי:

בתקציב זה אין כמעט שינויים לגבי התקציב של השנה החולפת. אם הובנסו שינויים - הם בעטו באיסורו של היו"ר הכנסת. העליה מ-868.680 ל"ל ל-1017.000 ל"ל נובעת בעיקר מן העליה במוד. התקציב מנוסס על מוד של 215.

ה ד ח ל ט

א. להטיל על ועדת-משנה לברר את פרטי התקציב.

ב. חברי הוועדה יהיו: ד. בר-רב-האי, ב. אזניה, ס. ארם, ס. צורוק, א. סטרפ.

הישיבה נועלה בשעה 10.15